

Arrest

nr. 98 883 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2013.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Luidens het asielrelaas verliet verzoeker zijn regio van herkomst Chitmahal na problemen met inwoners van omliggende dorpen. Hij zou eerst uitgeweken zijn naar de Bengaalse hoofdstad Dhaka, waar hij een drietal weken verbleef bij een dorpsgenoot en geen problemen kende, waarna hij zijn reis naar Europa aanvatte. Na een eerste mislukte poging om via Italië de Schengenzone binnen te komen zou verzoeker via Qatar en Marokko naar België zijn gereisd.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers problemen in zijn regio van herkomst, kan uit diens verklaringen worden vastgesteld dat verzoeker over een intern beschermingsalternatief beschikt in de hoofdstad Dhaka. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift door te stellen dat hij (i) niet over de Bengaalse nationaliteit beschikt en (ii) dat het adres van de dorpsgenoot waar hij verbleef slechts een voorlopig verblijfsadres betrof in afwachting van het vertrek. Deze argumenten vermogen evenwel geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. De Raad acht het ongeloofwaardig dat verzoeker niet over de Bengaalse nationaliteit beschikt, gezien hij bij het afleggen van zijn asielaanvraag tot twee maal toe expliciet had verklaard wel over de Bengaalse nationaliteit te beschikken (verklaring DVZ, punt 6, vragenlijst CGVS p. 1). De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt vermogen de geloofwaardigheid van zijn beweerde staatsloosheid niet te herstellen. In weerwil van verzoekers eerdere verklaringen in de 'vragenlijst CGVS' vermeldt stuk 2 wél een identiteit en wordt er zelfs in vermeld dat verzoeker over de Indische nationaliteit beschikt. In het licht van bovenvermelde verklaringen kan aan dit stuk geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Stukken hebben immers slechts bewijswaarde voorzover ze door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, wat niet het geval is. Stuk 4 vermag evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande gezien het algemene informatie betreft waarin verzoeker niet wordt betrokken. Het al dan niet beschikken over een verblijfsplaats tenslotte is geen criterium voor het in aanmerking nemen van een intern beschermingsalternatief.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, heeft verzoeker met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 8 januari 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij slechts dat zij volhardt in haar verzoekschrift. Derhalve dient vastgesteld te worden dat zij in het geheel niet ingaat op de voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS